

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 42.

Syvende Session.

32te Møde.

Lørdagen den 26de Januar.

(Fortsat.)

Schmann (fortsat): Det er vel sandt, at Sagen først har faaet fuldstændig Offentlighed ved at forelægges Rigsdagen, men den nedsatte Commissions Arbejde har været trykt i 1 Aar, saa at Enhver, som ønskede at gjøre sig bekendt dermed, vistnok kunde faae Leilighed dertil, og skjøndt jeg ikke vil nedsætte Værdien af den Hjælp, som Rigsdagen kan faae andesteds fra — tværtimod er det jo een af det constitutionelle Livs aller-smukkeste Frugter, naar hele Nationen samarbejder ved Lovgivningens Værker, saaledes at det officielle Udtryk, som Loven faaer i Rigsdagen, egentlig kun er en endelig Opsummering af, hvad der fra alle Sider er tilveiebragt — saa vilde jeg dog have anseet det at være den ønskeligste Maade om Rigsdagen igjennem Pressen eller et motiveret Andragende var bleven sat i Stand til at benytte den Sagkundskab, som ikke har været tilstede ved de Forhandlinger, der have fundet Sted ved Lovens Udarbejdelse. Jeg skjønner ikke, at denne Sag stiller sig forskjelligt fra mange andre Tilfælde, men at vi bør søge at indføre de Forbedringer i Loven, som ere hensigtsmæssige, thi derfor forelægges Loven, ikke for at vi skulle sige, enten at den er fortræffelig eller at vi ikke ville have den, men for at vi ved egne og andre Kræfters Hjælp skulle samvirke til, at den kan forbedres. Det er ganske vist et værdifuldt Bidrag, som den sidste ærede Taler har givet dertil, og som jeg haaber, at

han vil frugtbargjøre i praktisk Retning ved at stille Endringsforslag, deels i Henhold til sin egen umiddelbare Bevidsthed og deels i Henhold til de gode Autoriteter, han paabe- raabte sig, og Autoriteter kan jo selv ikke den skyldigste undgaae at støtte sig til. De Forandringer, han paapegede, forekomme mig ingenlunde at være af anden Bessaffenhed, end at de ved Endringsforslag kunde indbringes. Jeg skal saaledes gjøre opmærksom paa, at naar han i sanitair Henseende anfaae det for ønskeligt, at der ikke blot indrømmes Communen en betydelig Magt, men ogsaa paalægges den en Forpligtelse til at forbedre de hygieiniske Forhold og at der navnlig skulde gives den Ret til at fordre Nedrivelsen af faldefærdige Bygninger, saaledes at den ved Expropriation kunde erholde Eiendomsret over hele Kvartaler for, hvor der intet andet Middel er til at skaffe Lys og sund Luft, at rette Gaderne, hvilket jo, da man ikke kan skælle Huse, vil stige det Samme som at nedrive Gaderne — saa er det Noget, hvortil der findes en fuldstændig Afgang i Loven, som netop giver Communen Ret til ved Expropriation at tilegne sig de Eiendomme og Grunde, som den i saa Henseende vil finde Anvendelse for, og Alt, hvad der gaaer ud herover, har ikke Plads i Loven. Det vil jo være en ganske ørkesløs Sætning at stige saavidt muligt, eller hvilke andre Indskrænkninger man vil bruge; alle de Foretagender, som her er Tale om, opløse sig i en stor Række af concrete Spørgsmaal, og ved de allerfleste af disse er Pengespørgsmaalet et af de allervigtigste, og det kan ikke besvares derved, at det er det Første og Nødvendigste at sørge for, at de Mennesker, som ere henvisse til at boe i Communen, kunne faae god og